

[Kjær Rasmussen.]

Jeg håber, at man vil behandle det her foreliggende forslag i et udvalg, selv om der jo er risiko for, at det går ligesom i sidste samling og forslaget bliver syltet. Den konservative formand for udvalget, hr. Langkilde, overkom aldrig at få udvalget samlet til møde om vort forslag. Jeg erkender, at der er mulighed for, at det kan gå på samme måde igen. Jeg kan ikke vide det, men i så fald kan det kun trøste mig, at et samfund, som lader udfordringerne ligge, sjældent består så voldsomt længe som samfund.

**Kai Moltke:** Jeg skal begynde med energisk at understøtte hr. Kjær Rasmussen i, at man denne gang ikke prøver at tie et vigtigt spørgsmål ihjel, men viser, at man har interesse for demokratiske tilstande her i landet ved at lade forslaget gå i udvalg.

Hvis jeg skulle bebrejde nogen noget, var det, at man ikke udvidede forslaget, for det er jo ikke alene politisk registrering, der er aktualiseret gennem den sidste tid. Der er i allerhøjeste grad sådanne tilstande her i landet, at selv det at repræsentere erhvervsorganisationer kan medføre en ganske overordentlig stor risiko for at blive optaget mellem de politisk mistænkte.

I øvrigt forstår jeg ikke, hvorfor socialdemokratiets repræsentanter ikke blander sig i denne debat, for i sin tid viste de da stærk interesse for, at vi skulle have oprettet et handelskammer i DDR, og jeg tilsagde dengang min helhjertede støtte til et sådant forsøg på afspænding og normalisering.

Men senere har vi fået en del materiale frem om, at noget sådant, også for erhvervsfolk, ikke er uden risiko. Jeg siger her konkret til en sag, som har været fremdraget i pressen, en sag rejst af direktør Preben Kylling angående visse ting, som var foregået, ikke alene rettet mod ham, men også mod hans familie, som følge af at han har siddet i komiteen for Leipzigermessens. Se, hvis man vil have forståelsen af det, og hvis man kunne mande sig op til at turde nedsætte et udvalg til saglig behandling af sagen, ville jeg foreslå, at man fremlagde den store svenske betænkning om den såkaldte sikkerhedsrisiko, for netop Preben Kylling-sagen giver os megen oplysning om, hvordan samfundet i virkeligheden ser ud.

Af denne betænkning skal jeg blot oplæse et enkelt afsnit, nemlig § 227. Den lyder:

„Et særligt forhold vedrørende udlevering af oplysninger fra registrering forekommer, når en persons egnethed ud fra et sikkerhedssynspunkt kan påvirkes i negativ retning af forhold, som angår ham nærtstående personer, selv om denne indirekte risikofaktor ved bedømmelsen hidtil i hovedsagen er blevet begrænset til at omfatte den nærmeste familiekreds, i første række samlevende ægtefælle og hjemmeværende børn.“

Det er i det neutrale Sverige, man har sådanne rigoristiske bestemmelser.

Er man inden for det skandinaviske demokrati ved at nå frem til det begreb, som under nazisterne hed Sippensühne, det vil sige, at også slægtninge, som eventuelt har pådraget sig mistanke, diskrimineres inden for samfundets rammer? Det er jo det, der er tale om i Preben Kylling-sagen; her drejede det sig nemlig ikke blot om, at man rejste mistanke mod denne mand, som sad i komiteen for Leipzigermessens, men også mod hans søn, som var indkaldt til det danske militær. Her vil jeg gerne inddrage forsvarsministeren i diskussionen. Er det almindeligt, at man ligefrem indhenter oplysninger om de indkaldte, som man gjorde det i sagen mod hr. Peter Kylling, som man fjernede fra kontorarbejde med direkte henvisning til hans fars nære tilknytning til komiteen for Leipzigermessens? Og er vi ikke ved at gå et skridt videre, når forfølgelsen ikke er begrænset alene til militærtjenesten, men følger den unge mand, som ingen politisk tilknytning har, idet han afskediges — på grund af arbejdsmangel, selvfølgelig — fra den koncessionerede virksomhed De danske Spritfabrikker? Selvfølgelig skulle der foretages indskrænkninger, men disse indskrænkningers sande karakter fremgik af, at der få dage efter blev søgt egnede kontorfunktionærer i offentlige avis-tissementer.

Jeg er også i stand til at dokumentere, at både statsminister, justitsminister og sågar landets ombudsmand har måttet beskæftige sig med disse ting, og jeg kan da oplæse et svar fra justitsministeriet, dateret den 12. maj, på den klage, der var blevet rejst. Jeg behøver blot at henvise